Ч. 52 | Неділя 6 (18) Марта 1894. | Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої" і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Опінїя публична і голос провінциї.

В послїдних часах війшло у нас дуже в моду покликуватись на публичну опінїю, на голос провінциї і каже ся: з тою опінїєю, з тим голосом треба конче числити ся! Безперечно треба числити ся; так дїє ся в цїлім сьвітї, так повинно дїяти ся і у нас. Вже старі Римляне говорили: Vox populi, vox dei — голос народу, то голос божий. Але не знаємо, чи тоті Римляни, коли-б тепер жили, не змінили би тої приповідки на иншу і не сказали, що нинї голос народу, то по більшій части голос — ґазет. Ґазети нинї в дуже великій части, що так скажемо, фабрикують публичну опінїю, на котру відтак покликують ся яко на голос народу, на голос провінциї або бодай на голос широких кругів. Сим затронули ми досить дразливу справу і міг би нам так само хтось зробити закид, що й ми належимо до тих самих фабрикантів.

А вже-ж; всяке писане слово не єсть нїчого иншого, як лиш виміна гадок тих, що пишуть, з тими, що читають, а через ту виміну витворює ся публична опінїя, витворює ся і голос народу. Того отже не може нїхто взяти за зле, що часописи витворюють публичну опінїю; в тім однакож дїло, як они то роблять і в якій цїли. Коли якась часопись довгими лїтами впоює в свою публику фальшиві погляди і кормить єї перекручуванями а нераз і просто видуманими фактами та відповідно до того настроєними коментарями, то певно, що витворює тогди також опінїю публичну, але опінїю, котру чей годі назвати голосом народу, бо той голос народу може бути дуже часто против того-ж народу, против єго власних найжизненнїйших інтересів. Правда, — і так то буває майже завсїгди в житю народів, — що нарід по якімсь часї опамятує ся і видить, що поступав по злій дорозї, кидає єї і ступає на иншу, лїпшу; але-ж кілько то часу, кілько труду пропало марно через таку фабрикацию публичної опінїї, яку то борбу мусить той нарід тогди переходити, щоби видобути ся спід того впливу, під котрим стояв?! В тій борбі ослабають нераз дуже значно сили народу, одиницї єго тратять відвагу і охоту до позитивної, реальної працї, стають рівнодушні, а серед суспільности настає тогди загальний розлад.

Оттак було у нас давнїйше і так єсть ще в значній мірі до нинї; фабрикуємо фальшиву опінїю публичну а відтак покликуємось на ню і робимо заколот, з котрого не можемо опісля вийти; не знаємо на то иншої ради, лиш нарікане на невідрадне положенє, в котре ми таки самі себе упхали. Такою фабрикациєю публичної опінїї виросло було у нас москвофільство, а коли ми опамятались і побачили, до чого то нас завело та станули на правдиву народну дорогу, то все-ж таки не змогли ще позбути ся того фабрикованя публичної опінїї, до котрого з давен-давна навикли. Наша праса ще не навикла осуджувати і оцїняти факти та дїлаючих людий безпристрастно і холоднокровно та по значіню і заслузї, і все ще оглядаєсь на ту штучно витворену опінїю з давних лїт, а через то робить немалу шкоду народному дїлу. Поступаючи так, она не зважає на то, що „як крикнеш в лїс, так тобі звідтам і відозве ся". Чи-ж при такім поступованю можна дивувати ся, що на провінциї ширить ся невдоволенє, що на вічах обкидують грязию та називають зрадниками людий, котрі щиро трудять ся для свого народу? Праса наша підриває значінє наших найдїяльнїйших людий, підкопує повагу духовеньства, бо накидаєсь навіть, як то робить н. пр. „Батьківщина", на особу Впреосв. Митрополита, а відтак викликавши в народї невдоволенє, покликуєсь на голоси провінциї, на голоси та ухвали віч і т. д.

Або хоч би й ті наші віча, чи они не суть лиш відгомоном нашої праси, лиш в певнім взглядї ще сильнїйшим, бо до певної міри свобіднїйшим? Праса слухає їх і бере за голос провінциї та ще острїйше виступає, бо каже, що того нарід хоче, а нарід дивить ся на прасу тай собі ще дуще кричить і ось — маємо загальний заколот, з котрого відтак не знаємо виходу, як то можна би вносити з голосів нашої праси, або з голосів, які иноді дають ся чути на вічах. Суть люди, котрі уміють спокійнїйше і розважнїйше оцїнити наше положенє і дїяльність декотрих виднїйших людий. Ми одержали знад Стрия допись, котру мусимо тут навести також яко голос з провінциї, але він покаже ся зовсїм инший, як були ті голоси, що відзивали ся па вічу в Дрогобичи, а котрі наша праса приняла за автентичні голоси провінциї. Нехайже наші читателї самі осудять, чи дописуватель не має рациї, коли каже:

„Слїдячи за розвоєм віч в Галичинї і за змістом бесїд там же виголошених можна би всї ті публичні збори порівнати до вітрака, котрий дуже добре зверха збудований і заосмотрений добірними крилами, но на жаль, у внутрі не має анї одного клїшати, анї камінця, так, що в нїм не можна анї зерна змолоти. Основою проґрам вічевих у нас єсть майже виключно гнет Русинів під взглядом політичним, все про-

---

2)

Нурмагаль.

Всхідна казка. — Люі Галле.)

(Дальше).

II.

В однїй із саль високої башти, з мозаїчним зводом із золота, синяви і киновари, славний Абу-Саід напів лежав на дорогих перских коврах серед подушок, вишитих шовками.

Управитель палати, з товпою слуг і невільників, давав єму на підносах з тоненького фарфору (Пророк заказує уживати золоті і срібні підноси) як найдобірнїйші страви. Кождий піднос являв ся в скриночцї з кедрового дерева, запечатаній печаткою управителя і прикритій тонкою вовняною тканю. Управитель знимав печатку і подавав можному панови відкритий піднос.

Але Абу-Саід то утомленим ґестом, то різким віддалював нахиленого покірно царского слугу. І лиш від часу до часу відсьвіжував свої губи в кришталевій чаші з овочевим сорбетом *). Довкола него товпились налякані приятелї. Вже кілька днів тяжка туга заморочила очи султана; деколи він, в лютости, немов бажаючи пімстити ся на цїлій людскости за свою тайну рану, задля котрої так терпів, підпимав ся на малу площу на башті, жадав лука і довгих стріл і поки не смеркло, стріляв в перехожих.

Богато народу впало від єго влучних стріл.... Городяне уже перестали ходити по улицях, понад котрі взносила ся палата, або як звірі, що скривають ся перед очима ловця, перекрадали ся повздовж стін. Здавало ся, що місто вимерло довкола страшної башти.

Ярке сонце мерехтїло на білих стїнах домів, та проміннями відбивало ся в ріжнобарвних скалах. Абу-Саід вийшов з салї і ступив на тарасу, де, як і вчера вечером, як і у всї попередні днї, заняв місце перед стрільницею в башті, тримаючи на колїнах лук з наложеною на него стрілою. Двораки, що ішли за ним, зі страхом дивили ся на султана та лише позирали ся мовчки по собі.

Вдивившись в неповорушну синяву, Абу-Саід ждав.

Минула година в зловіщім мовчаню. Нїчо не рушилось у підніжа башти; де-не-де по пустих улицях за добичею волочили ся худі як шакалї собаки. Абу-Саід не зважав па звірів, не виходячи із свого сумного одеревіня. Вкінци зза угла показав ся чоловік. Він не ховав ся. З щасливим видом і безпечною ходою, він спокійно ішов улицею. Без сумніву, він не знав, що тут сипались смертоносні стріли володаря.

Абу-Саід натягнув чимскорше тетиву, на секунду примірив ся і вистрілив. Роздав ся одушевлений крик в товпі вельмож:

— Чоловік упав!

На знак Абу-Саіда двораки кинули ся вниз. Чоловік лежав справдї у порога дому, безсильно поклавши голову на камінь. Над ним в деревяних дверех ще тремтїла стріла грізного пана. Чоловіка торкнули. З него не текла кров і він у піснї щасливо усьміхав ся. Очевидно, він не вмер і нїчого не підозрівав. Як донести Абу-Саіду, що він не поцїлив? Поки двораки у великім страсї радили ся між собою, Абу-Саід, вгадавши їх ваганє, післав до них невільника з приказом привести жертву.

Перехожого підняли; він ішов з тяжкою бідою, хоч не був ранений. Два невільники взяли єго попід руки і привели до Абу-Саіда.

— Хто ти? — спитав цар-стрілець.

Той чоловік усьміхнув ся добродушно і фамілїярно відповів:

— А ти хто?

Вельможі затремтїли. Они вже бачили, як голова відважного падала під мечем страшного володаря. Але Абу-Саідови надоїло мабуть довге мовчанє, а може бути, єго вразив вигляд того чоловіка, що свобідно перед ним стояв, з блискучими як зорі очима, з лукавою і добродушною усьмішкою, з якимсь поважним видом, що відразу застановляв чоловіка.

— Хиба ти не знаєш, хто Абу-Саід?

— Наш володар — промовив чоловік по-

*) Сорбет — напій з цукру, цитрини і сокуамбра.

че єсть лиш покривкою, заслоняючою все то, чого в програмі умістити не можна. Спорікання на Поляків суть улюбленим коником, на котрім найрадше бесідники вічеві люблять їздити. Но о тім кождий легко може знати, що спорікання на другий нарід ще ніхто ані сам себе, ані других з біди не двигнув і не двигне, коли буде ся сидіти з заложеними руками. Замість критикувати всіх і все, скритикуймо ми самі себе, а відтак винайшовши всі уємні сторони рускої суспільности, справмо, що єсть зле, і покажім сьвітови і нашим ніби противникам, в чім ми сильні а тогди з певностию і Поляки будуть з нами завсїгди числити ся.

Що наш нарід в Галичині, бідний і нужденний, не в силї ніхто одним словом анї одним потягом пера двигнути з нужди, о тім кождий може легко знати. Ми самі можемо собі помочи, а не хто инший. Правда, що Поляки мають всюди перевагу, но потреба вглянути в причини, звідки тая перевага взяла ся. Поляки мають свою аристократию родову, суть посїдателями більших маєтків, мають многих помежи собою глубоко учених, мають інституциї фінансові і добродійні, чого всего у нас або цїлком нема, або щось подібного лиш в мініатурі. У Поляків єсть солїдарність, котрої у нас нема, а котру заступають роздори. Поляки лучше знають шанувати свій обряд, своє сьвященьство і своїх князів церкви, лучше знають кому помочи, чого доказом, хоч би внесене в Соймі за уділенем запомоги вдові по Маркияні Шашкевичу.

Трудно відай, домагати ся, щоби Поляки вирекли ся в користь Русинів всего того, що посїдають, щоби всї свої більші посїлости відступили в користь нашу, щоби вся їх аристократия перейшла в наш табор, щоби всї свої мандати посольскі відступили Русинам, а до того ще й стерегли, щоби їм також нїхто не відобрав н. пр. Нїмці або жиди.

У нас виробило ся то хибне і нічим не оправдане переконане, що чим хто більше кричить, тим більший, тим лїпший патріот. Так діє ся по селах, по місттах і по вічах. Не дивимо ся на то, хто що робить і як говорить, не судимо сказаного і зробленого обєктивно, лиш у нас має найбільшу вагу тон бесїди і особа бесїдника, судимо субєктивно. Має бесїдник симпатию у Русинів помежи слухачами, то єму бють „брава", кричать „славно" за найбільші небилиці, на що многі докази маємо в справозданях вічевих; противно же, коли той бесїдник не має симпатиї, то хоч би наймудрійше, найлїпше говорив, нїхто не буде на то зважати. От н. пр. декотрі Русини повіта дрогобицкого звикли при кождій нагоді нападати на посла Охримовича, нїби то що нїчого не робить анї у Відни, анї у Львові. Хто би не знав наших відносин взагалї, а в тутешнім повіті в особенности і згаданого посла, той може повірив би всїм тим сплетням, ширеним через єго противників. Що-ж може пос. Охримович сам один зробити у Відни або у Львові? Чи була яка депутация від Русинів у згаданого посла і предкладала єму які жаданя руского народу, щоби він їх виборов в Соймі або в Радї державній? Чи суть які слїди в дотичних актах, щоби у Відни або у Львові дано до порішеня яку справу виключно п. Охримовичеви з вимкою всїх прочих послів і щоби він рішив єї в некористь Русинів? Чи можуть крикуни, яких всюди повно, поставити доказ, що пос. Охримович спиняв дїяльність всїх других руских послів в користь Русинів? Сором і ганьба нападати публично на так безвинного чоловіка, як то стало ся на вічу в Дрогобичи!

Коли бесїдники вічеві хотїли дійстно зробити якийсь напір на пос. Охримовича, котрий явив ся там особисто, то чей могли то зробити поважно, тактовно і холоднокровно, а він був би їм відповів певно на всї закиди. А щодо єго дїяльности то нехай бесїдники спитають ся, яку популярність має пос. Охримович у селян. Не для похвали то наводимо, бо пос. Охримович того не потребує, що згаданий посол не лиш безінтересовно, але ще й з пожертвованем власного гроша робить другим добре".

Стілько наш дописуватель. Ми навели тут умисно сю допись, щоби показати, як судять у нас безсторонні люди на провінциї, а як виробляєсь у нас опінїя публична працою і на вічах. Коли-б так само хто приглянув ся обєктивно дїяльности і других послів та дїлаючих у нас людий, то певно не було би такого заколоту, який єсть, та на провінциї не думано би, що то зле, що робить А або Б, хоч би оно було дійстно добре, а то добре, що робить В, хоч би оно було дійстно зле; праса наша не потребувала би тогди засланятись опінїєю публичною та голосами провінциї, а вказувала би лиш на то, що єсть для народу добре і хосенне, а що нї.

Перегляд політичний.

Вчера закінчили ся засїданя Палати послів і розпочали ся ферії великодні. На вчерашнім засїданю відповів міністер краєвої оборони на інтерпеляцию в справі капітана Буреша, котрий убив якогось пекаря і сказав, що засуд випав длятого так лагідний, позаяк Буреш знаходив ся в примусовім положеню. — В комісиї буджетовій заявили Молодочехи Герольд і Кайцль, що будуть голосувати против буджету, а то з причини поступованя правительства супротив Чехів. Мін. Пленер заявив, що правительство готове змінити своє поступоване, скоро Молодочехи залишать агітацию. Зачувати, що з уміренними елементами молодоческими ведуть ся якісь переговори.

Показало ся, що анархіст Повель, що кинув бомбу в церкві сьв. Магдалени стояв в звязи з анархістом Ганрім. У жінки Повеля зроблено ревізию и забрано богато паперів. Арештовано також 12 анархістів, що мали стояти з Повелем в звязи.

На сербскій граници прийшло межи 20 болгарскими селянами а сербскою сторожею до кровавої бійки. Селяни ті пішли до свого ліса, що лежить вже за сербскою границею і стали там рубати дерево. Сербска сторожа погранична хотїла їх арештувати і з того прийшло до бійки, в котрій убито одного Серба а покалїчено пять Болгар.

Новинки.

Львів дня 17 марта.

— **В справі будови зелїзницї льокальної з Підборець до Винник** доносять з Відня, що на просьби представителїв громади міста Львова і палати торговельно-промислової у Львові, обіцяло правительство відступити від сеї будови, щоби не стояти в дорозї безпосередному получению Львова з Винниками.

малу. — Найславнїйший, найбогатший зі всїх, що славять імя Аллаха і слухають законів єго Пророка. Я знаю в ту хвилю лиш одного чоловіка знатнїйшого як він.

— Хтож се такий?

— Я.

Шепіт страху пробіг у товпі:

— Як тебе звуть?

— Джамі, зьвіздар.

— І ти сильнїйший, богатший, як я.

Перший раз за довгі часи слабий усьміх осьвітив мрачне доси лице Абу-Саіда. Той безумний перехожий вливав очевидно сьвітло в єго мрачну душу, що не вдавало ся нї жартам єго весельчаків, нї оповіданям зго історнків.

— Ти маєш палату — говорив Джамі спокійно дальше — а я маю просту малу хатину. Але в тій хатинї є двері, що ведуть у пишні сади, повні всяких можливих скарбів, де пречудові женщини падуть до моїх ніг, де товпи невільників кланяють ся менї.

— Де-ж то царство?

— Прийди а побачиш.

— Куди-ж менї прийти?

— Спитай, де хатина Джамі? Кождий знає єї. Але коли ти хочеш увійти в чарівний сад, то приходи сам.

— То западня — шептали двораки. — Треба вбити чого чоловіка.

— Абу-Саід ще раз усьміхнув ся і ґестом успокоїв їх.

— Я прийду — сказав він коротко.

І Джамі відійшов, провожений до виходу з палати всїми почестями, належними мабови. Поет ішов таким самим мірним непевним кроком. Єсли би Абу-Саід не держав ся так строго закона Пророка; не пив лише сорбет та чисту воду, він замітив би, що Джамі пяний, але пяний тим небесним шалом, що умови дає крила, а черпає ся в чарках з іскрячим ся вином Шираза, про котре так чудово сьпівав поет Гафіз.

Ідучи вперід в легкім тумані, що повставав з нарованя вина, Джамі уявляв собі, що царевн царів дав надто легкодушну обіцянку. Але він був молодий і нерозважно сьміло ризиковав своїм житем, як той, що не знає вартости річий.

III.

Переходячи через базар, Джамі купив фруктів, чвертку ягняти, кілька пташок з ніжним мясом, кормлених виноградними ягодами; потім усьміхаючись вернув домів і сказав своїй добровільній невільници, котру назвав Дургою:

— От з того, сестричко, треба приготовити вечерю для гостя, котрого я жду.

Джамі в той час зовсїм витверезив ся і сьміло вижидав наслїдків своєї сьмілости. Дурга не питаючись взяла ся разом з ним за роботу: приготовила баранину з душистими травами, спекла на рожнї загорнені у виноградні листя пташки і гарними пірамідами розложила овочі на металевих вазах з дрібною різьбою-арабесками. Джамі з побожностию розставив на столї кілька збанків з довгими горлами, в котрих мов рубін іскрилось дорогоцїнне вино, принесене з невеличкої пивницї, з відки Джамі брав вино мабуть дуже рідко, бо до того дня Дурга і не підозрівала істнованя єї.

Скінчивши ті всї приготовленя, Джамі сказав Дурзї:

— Іди тепер; ти менї більше непотрібна.

— Дурга вагала ся; така таємність зацікавила єї.

— Кого ти ждеш? — спитала она.

— Чоловіка, котрого я волїв би не знати: султана Абу-Саіда!

Мертвецка блїдість покрила лице молодої женщини. Не промовивши ані слова, она помалу відійшла, а тимчасом поет прислухував ся плескови весел, що доходив здалека. За хвилину Абу-Саід стояв на порозї хати. Побачивши єго Джамі поклонив ся, але не як невільник, лиш достойно, як чоловік, що встрічає рівного собі.

— Благословене Аллаха най буде з тобою! — сказав Абу-Саід, як правдивий Мусулманин.

— Витаю тебе, мій царю! — відповів поет просто.

І оба війшли в невелику комнату, де був стіл накритий.

— Заким сядемо — обернув ся Джамі до гостя — поклени ся менї, що не завдаш менї нї одного питаня; не відкинеш моєї руки, хоч би й які страви подавав я тобі. Я що-до себе також кленусь, що бажаю собі лише твого щастя і вдоволеня. Єсли ти вмієш розпізнавати людий, глянь менї в очи: ти вичитаєш в них мою щирість.

Абу-Саід здержав на хвилю свій проникливий зір на ясних очах поета і відтак сказав:

— Кленусь, я зроблю все, що ти хочеш, щоби війти в зачаровані сади, котрими ти хвалиш ся. Єсли-ж ти обманив мене ложними обіцянками, я кленусь, що прикажу відрубати тобі голову або закопати тебе в землю по плечі, щоби мухи наповнили твій рот і з'їли твій брехливий язик. Глянь менї добре в очи: там вичитаєш ти мою рішучість.

— Вечеряймо! — відповів поет весело,

— **Для учеників огородництва.** Маґістрат міста Львова розписав конкурс на три стипендиї з міскої фундациї в школї огородничій при огороді ботанїчнім. Поданя о стипендиї треба вносити до 15 цьвітня. Петенти мають виказати ся, що суть законними дїтьми, по родичах, або по вітцп сироти, убогі, приналежні до громади міста Львова, в віцї не більше як 18 лїт, сильної і здорової будови тїла, та що покінчили 4-ту кдясу в публичній школї народній. Курс науки стипендиста тревае звичайно чотири роки, в котрих одержуе ученик безплатно мешкане, харч і одїж в заведеню.

— **Рада міста Львова** радила на передвчерашнім своїм засїданю головно над справою удїленя консенсу підприемцеви Сідольому на цирк. Над сею справою вивязала ся горяча і довга дискусия, а то головно з тої причини, що директор львівского театру, Шмід, внїс до ради міскої просьбу, щоби не удїлювано Сідольому концесиї з огляду на театр і на виставу краеву, від котрих відтягав би цирк публику. Рада міска ухвалила вкінци дати Сідольому дозвіл на три місяцї т. е. від 1 червня до 1 жовтня с. р. за оплатою 6000 зр. чиншу і 1000 зр. на убогих. Цирк мае станути на площі Францїшканьскій.

— **Страшна смерть.** В лїсї на Пасїках за Бродами жидівка Єсіве згинула страшною смертию. Облляла себе нафтою і підналила. Тїло найдено відтак напів спалене. Причиною такого нечуваного самоубійства були довги, жите над стан і піяньство. Она мала 26 лїт і лишила по собі 4 сиріт.

— **Нещасна пригода.** Дня 13 с. м. ученик ряшівскої ґімназиї Станїслав С. бавив ся набитим револьвером і притім нехотячи стрілив так у свого молодшого товариша Юліяна Дзержановского, що куля застрягла в чоло і хлопця на місци забила.

— **Маєвий хрущ в мартї.** До редакциї одної львівскої часописи приніс ученик дня 15 с. м. живого маевого хруща, зовсїм добре розвиненого. Чи то заповідае може ранну весну? Люди нехай завчасу беруть ся нівечити всякі гусеницї і т. п.

— **Добрий поцілуй.** Поліция в Манчестер дорого цїнить — поцїлуй, коли сими днями засудила Юрая Юд на місяць вязницї за то, що силоміць поцїлував гарну 15-лїтну панночку, а ще до того в недїлю, що его вину значно збільшае. Юд станув перед судом з жалем несьміло і старав ся скинути всю вину на — кравця, котрий при помочи своеї штуки надав дівчині чарівного вигляду. Але даремно обжаловував станик, що пре- красно показував гнучкий стан дївчини, а навіть капелюх котрий „зворушив его фантазию" — докази ті на нїчо не придали ся і тепер Юрко мусить трийцять днїв на самотї думати, чому се такий великий гріх поцїлувати дївчину, та ще до того її гарну.

— **Опришки в Угорщині.** З Моголї в окрузї Бачка пишуть: Нашi селяне і властителї ґрунтів одержали недавно безіменні листи, котрими їх хтось взивав, щоби зложили в означенім місци великі гроші, инакше біда буде. Таке письмо дістав і богагий серб Дразич. Але він собі не робив нїчого з того письма і не дав нїчого. В ночи напали на него замасковані опришки і так его довго мучили, поки не віддав всї свої гроші. Подібний лист дістав і другий богач Александер Рафай. Казали ему зложити на одній горі 3000 зр., інакше зроблять з ним, так як з Дразичем. Така грозьба зробила на старого Рафая та кевражіпе, що він нагло помер. Инший господар Іван Падь дістав такий самий лист, але він замість гроший лишив на означенім місци відповідь опришкам, де каже, що нехай собі відберуть 50.000 зр. з каси ощадности, де Падь їх зложив; при собі, каже, нїчого не мае. Пятьдесять жандармів слїдить і в день і в ночи розбишаків, арештували вже богато підозріних, але на слїд правдивих опришків ще не впали.

хоч душею тремтїв, бо добре знав, на що вдатний Абу-Саід, стрілець на людий.

Ніжними, немов жіночими руками роздирав султан сочисте мясо молодого ягняти; пахучі пташки хрустїли під его острими, білими зубами, і від часу до часу він простягав уважно чашу послугуючому Джамі, котрий єї, усьміхаючись, наповняв шіразским вином.

Абу-Саід не пив нїколи вина. Але що він покляв ся Джамі, не питати ся і без суперечки принимати все, що той подасть, то він пив не надумуючись, підозріваючи впрочім, що ему кажуть щось робити заказане Пророком. Сьвятість присяги однакож, на щасте, піддержувала его.

В міру того, як султан пив, его охоплювало незазнане нїколи чувство вдоволеня. Горячо разом з напоем пробігало від уст до серця і розливало ся по жилах. Задуряючі пахощі, наповнявші комнату, впливали на мозок, его очи помалу закривали ся, рухи ставались повільними і коли Джамі підніс ему перший кошик з овочами і тїстами, Абу-Саід з трудом держав в руках чашу.

Джамі дальше усьміхав ся і серце его втихомирювалось. Він почав мати надію, що голова его остане ся на плечах, а язика не зїдять мухи. Він встав, щоби підняти рогіжку, котра закривала двері хатини, і грубо промовив до Абу-Саіда:

— Глянь, от вхід в мої сади.

То, що побачив султан, здалось ему найчарівнїйшим краевидом.

(Конець буде.)

Всячина.

— **Мумії звірів.** Стародавні Єгиптяне бальсамували як звістно не лиш тїла людий, але і звірів, хоч ними вже не так пильно занимали ся. Трупи звірів насичувано розчином якихсь солий і на тім кінчило ся бальсамоване. Найчастїйше бальсамовано птахів ібісів і соколів, котів, псів, крокодилїв і малпи, хоч находимо також і мумії львів, вовків, шакалїв, гіен, биків, мишей, овець і всяких инших звірів, не виключаючи навіть насїкомих. З крокодилїв лише голову бальсамували, а толуб дорабляли з дерева пальмового. Птахів гнетли так, що ті тратили свою подобу, лише ібісів і соколів бальсамували дуже старанно. В тих птахах находимо ріжні запашні живиці і асфальт. В могилах людий не знайдено доси анї раз мумій звірів, для котрих копано окремі гроби. Гробницї пташині мало що инші, як людскі. Кождий птах містив ся в окремій судинї глиняній, запечатаній смолою. Тих судин найдено недавно дуже богато, але з самих птахів був лише порох. Самих мумій ібісів віднайдено вже около 500. В долинї коло Бенді Гассана стоїть стара сьвятиня, посьвячена богинї Бубастіс і окружена гробницями для котів, викутими в скалах. В піску перед сьвятинею найдено також богато мумій. Коти містять ся там разом з псами. В однім гробі найдено богато котів, завинених в чорне і біле полотно. На полотнах на головах витяті котячі маски. Найлїпше заховали ся мумиї ібісів і крокодилїв. Вужів вязано разом по пять або шість і так бальсамовано. Звірів, уважаних за сьвятих, ховано так як людий в гарних скрипках. Скринї, в котрих людий ховано, мають форму чоловіка. На місци, де голова спочивала, нарисовано людске лице і прикрашене мальовилами і золотими прикрасами. Вчені люди доси не могли виясните, яким способом по тисячах лїт задержались цїлі не лиш тїла людскі, але й ті мальовила та золоченя, котрі виглядають так, як би їх недавно зроблено. Будинки і вироби Єгиптян прекрасні. А треба тямити, що те все робили люди десь небавом по потопі сьвіта, а не в віку електричности.

— **Як повстають міста в Америцї**, найлїпшим доказом повставше з початком сего року місто Рейней Лякс Сіті в північній Мінесотї. Ще 1 січня 1894 була там на тім місци, де нинї стоїть місто, що мае вже кілька сот жителїв, чиста пустиня — пусті стени та праліси. Нинї стоять там вже хати з дошок, шатра, колиби а дехто днуе і ночуе таки під небом та розлогою сосною. Нове місто мае вже склепи, кілька готелїв а навіть і — уряд податковий, взглядно акцизовий. Що дня прибувае до нового міста по 25 до 100 людий, одні їдуть, другі їдуть пішки та везуть псами свое майно до нового осїдка. А чого они всї туди так спішать? — спитаете. Копати золото, бо в тій сторонї показалась, як кажуть, груба жила золота в земли. Чи всї наберуть ся там золота, годї знати, але місто мабуть позістане містом і розросте ся, бо над рікою коло міста в долинї показалась дуже урожайна земля, суть лїси а також і сила води буде сприяти предприемствам промисловим.

— **Сила каплї води.** Підчас лїтного побуту в однім місци купельнім над Атлянтиком один пан оголосив, що нїхто не видержить, если ему на долоню буде пускати кварту води по каплї з висоти трех стіп. Отже Анґлїець Гарріс, чоловік незвичайно сильний і мускулярний, заложив ся, що видержить. Заложили ся о тисяч фунтів штерлїнґів (10 тисяч зр.). Гарріс програв таку суму, бо ледви 500 капель впало ему в одно місце на долоню, зробив ся міхур, котрий відтак пук, а каплї води падали на живе тїло і справляли такий страшний біль, що бідний Анґлїець волів програти гроші, ніж дальше так терпіти. Хто невірить, нехай спробуе.

Телєґрами.

Відень 17 марта. Мінїстер просьвіти п. Мадейский виїхав на двонедїльний побут на остров Люзін Піколье в Адрійскім мори.

Берлин 17 марта. Парлямент ухвалив остаточно значною більшостию голосів угоду торговельну з Росиєю, котра зачне обовязувати від 20 с. м. Засїдапя парляменту розпічнуть ся аж 5 цьвітня.

Фльоренция 17 марта. Приїхала тут королева анґлїйска, котру повитав кн. Аости, анґлїйский посол, місцеві власти і множество народу.

Париж 17 марта. Парлямент ухвалив одноголосно кредит для жертв анархістичних замахів з минувшого місяця.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 червня 1893, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 01	10 41	5·26	11·11	7·36	—
Підволичиск	6 44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·54	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 36	—	10·36	3·31	10·56	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	8 01
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6 01	6·36	9·41	9·35	—
Підволочиск	2 48	10 02	6 21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2 34	9·46	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 10	—	7·11	7.59	12·51	—
Стрия	—	—	1·08	9·06	9·52	2·38
Белзця	—	—	8·16	5·26	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаемо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно - европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відповідае Адам Креховецкий

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.